

Gindringer i Veien, og der vil det ikke blive Hesteholdet, der særlig kommer til at gavne Landbruget. Hvis man derfor skulde udtale, hvad der kunde være mest ønskelig, saa vilde jeg sige, at det var Høldigt, om disse 80,000 bleve delte lige paa Midten, men det maa ogsaa indrømmes, at siden vi have faaet Tyre til Distriktskuerne og gjort en Del Fremstrid baade i Retning af at faae dem med og ved nu at faae en Del af Bevilgingen paa Loven anvendt overfor Tyre, saa vil det ganske vist være et Fremstrid — det maa indrømmes — og et væsentligt Fremstrid; men paa den anden Side vil jeg, som sagt, hævde, at det var ønskelig, om Summen blev mere ligelig delt. Ganske vist giver nemlig Hesteaavl en Del Indtægt for Landet, men jeg tror dog, at det mere og mere vil vise sig, at mange Gaarde heretter ikke vil faae saa stor Indtægt heraf som i tidligere Dage, i alt Fald forholdsvis. Maaſke kan nu Hesteaavl komme ind i en heldigere Retning, saa at vi procentvis faae større Indtægt, men jeg tror dog ikke, at det er denne, hvorpaa Hovedvægten bør lægges. Dernæst have vi en splinterny Post i § 1, 4de Stykke, idet der til Understøttelse af Foranstaltninger, der paa anden Maade sigte til Husdyravlens Fremme, nu skal kunne skjæntes en Sum af 60,000 Kr. Naar vi saa komme til Lovforslagets § 9, viser det sig, at det hovedsagelig er overladt til Indenrigsministeren at dele denne Sum ud. Han skal eller kan ganske vist indhente Erklæring fra Landboforeningerne, men de 60,000 Kr. blive dog alligevel lagte i Ministerens Haand. Stjøndt jeg nu ikke vil forlange, at der paa dette Lovforslag skulde være antydet, hvorledes disse 60,000 Kr. skulle anvendes, saa vil jeg dog sige, at der her burde antydes en hel ny Side af Landbruget, som det forekommer mig, at det var paa Tide at tage op, naar et saadant Lovforslag skulde frem. Og jeg tror det saa meget mere berettiget at sige, at det er paa Tide at tage denne Side op, som vi paa Finantslovsforslaget for 1877—78 nær vare komne saa vidt her i Folkethinget, at vi havde optaget en Post angaaende en Landboforening her paa Sjælland, som havde viist sig særlig virksom i denne Retning, og hvori der var en Godseier, som havde stillet sig meget velvillig til Sagen, nemlig afbøde Landsthingsmand, Barou, Zytphen Abder. Det var en Landboforening i Holbæk Amt, hvortil man paa Finantsloven her begyldede 14,000 Kr. til Støtte for en Forsøgsgaard, som denne Landboforening havde begyndt paa. Forslaget faldt imidlertid i Landstinget. Men jeg minder derved, fordi

jeg tror, at det var den rette Veie at slaa ind paa, som var antydet i hint Vædringsforslag, der blev vedtaget i Folkethinget, nemlig, at man i Lighed med, hvad der er sket i vort sydlige Naboland, fik Statshjælp til paa saadanne almindelige smaa Bøndergaarde, hvor Forholdene fuldstændig kunde jevnføres med Tilstanden hos de fleste Bønder, at oprette Forsøgsstationer. Det er godt nok at have Herregaarde til at gjøre Forsøg paa, og der er jo ogsaa gjort mange derpaa, der have været til stor Nytte for Landbruget, men endnu heldigere vilde det have været, om vi kunde faae Forsøgsgaarde under Forhold, der fuldstændig kunde jevnføres med de almindelige Bønders. Naar vi nu i denne Lov faae en splinterny Post ind om Understøttelse, der ligger under Indenrigsministeren, vilde jeg gjerne ved denne første Behandling spørge, om ikke Landboforeninger, der fik i Sinde ved egne Midler at ville have saadanne smaa Forsøgsgaarde, kunde vente, at Indenrigsministeren vilde være villig til af de 60,000 Kr. at støtte en saadan Virksomhed, om de altsaa i Henhold til denne Lov kunde vente at faae Understøttelse dertil. Hvis Affattelsen ikke tillader det, og der ellers ikke var andet i Veien, hvis vi altsaa ellers vare enige kunde der vel nok blive Velighed til, selv om Lovforslaget ikke kom i Udvalg, at faae Paragrafen ændret saaledes, at den kunde bruges paa denne Maade. Jeg mener navnlig i Kraft af det, jeg har udtalt angaaende Præmieystemet principalt, at vi bør komme til her i vort Land at faae Forsøgsgaarde efter almindelige Bøndergaardes Mønster, og ikke alene slaa os til Ro med, at Herremændene have Lov til at spendere deres Benge paa Forsøg, som mangen Gang ikke kunne hjælpe os Andre. Lige overfor § 2 skal jeg tillade mig at gjøre en enkelt Bemærkning, nemlig, at det er et væsentligt Fremstrid, her er sket ved, at man har slaaet fast, hvor mange Medlemmer der skal til for at kunne danne en Landboforening. Jeg vilde have ønsket, at vi havde beholdt det Tal, der stod i det oprindelige af Regjeringsforelagte Lovforslag, 200, i Stedet for de nu vedtagne 150, men jeg vil ikke sige, at jeg ønsker 800 Kr. i Stedet for 300 Kr. Jeg vilde gjerne have beholdt den første Del af Paragrafen, men den sidste Del bryder jeg mig ikke om, saa at det ene kan opveie det andet. Men som sagt, jeg anser Bestemmelsen om Antallet for et meget væsentligt Fremstrid, og jeg skal sige hvorfor. Landboforeningernes Organisation baade i den Egn, hvor jeg er fra, og ogsaa her paa Sjælland, er jo gaaet meget rask fremad